

IN HET BEJAARDENHUIS

Eenakter voor meisjes (of dames)

door

ANKE WILDONCK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IN HET BEJAARDENHUIS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ANKE WILDONCK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl. Gebruik hiervoor uw aanvraag code (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of via de mail/aanvraagkaart. Bij vragen kunt u informeren bij I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl of via de mail/aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

OPA

OMA

Waarnemend **DIRECTRICE**

JANNY, de bejaardenzorg

ELS, dochter van oma en opa

JUFFROUW BRANDARIS, schilderes

Eventueel: figuranten

Dit spel, dat oorspronkelijk werd geschreven voor meisjes, kan ook heel goed gebracht worden door dames.

Opa is een travestieten-rol. Maar dit hoeft natuurlijk niet. Beschikt men over figuranten, dan kunnen deze het einde van het spel tot een waar en kleurrijk feest maken.

DECOR:

Kamertje in een bejaardenhuis. Absoluut benodigd zijn: een tafel en twee stoelen. Op de tafel moet een fruitschaal staan, waarop, een brief en twee appels liggen. Verder is er een exemplaar van "Story" of "Margriet" of zoiets. En een vaasje met bloemen. Al naargelang de mogelijkheden kan men het decor aanvullen met een ouderwets buffetje, waarop een heleboel foto's in lijstjes staan, een staande schemerlamp, een kapstok, een staande asbak en dergelijke.

KLEDING:

OMA is gekleed als een ouderwetse oma, een beetje donker dus en met een bonte schort voor. Ze heeft wit haar en draagt een brilletje (zonder glazen!), maar evengoed leest ze haar "Story" bovendien nog met een groot vergrootglas.

Voor **OPA** kan gemakkelijk en met juist zeer veel succes een meisje spelen als ze een baard aanplakt en een pet opzet. Een ouderwets vest met horlogeketting doet het ook goed. Ze moet wel een wat lage stem hebben, want opa is een echte brombeer.

De oudjes lopen allebei op pantoffels. Een beetje langzaam uiteraard. De waarnemend **DIRECTRICE** heeft nogal verbeelding en gaat deftig gekleed naar de laatste mode. Zij is nu niet bepaald een prettig mens en daarom zal zij het nooit tot directrice brengen, maar mag zij hooguit zo hier en daar eens invallen, bij ziekte of vakantie van de echte directrice.

JANNY, een schat van een meisje, heeft een verpleegsters-schortje aan en kapje in het haar.

ELS komt in mantel (ook modern), maar van...

BRANDARIS moeten we wel iets bijzonders maken! Liefst rood haar en een wat gezet figuur. Het is een mens met brede gebaren en losse wijde bonte kleren. Een echte ouderwetse artistiekeling.

OMA: *(zit links van de tafel op een stoel met het gezicht naar de zaal en leest met haar vergrootglas in "Story").*

OPA: *(zit aan de andere kant van de tafel, eveneens met het gezicht naar de zaal, maar achterstevoren op zijn stoel. Hij leunt verveeld met zijn armen over de stoelleuning en heeft een pijp in de mond, waaraan hij vergeefs enkele trekken doet. Dan na een lange nijdige trek) Die pijp deugt niet.*

OMA: *(opkijkend) Wat zeg je vader?*

OPA: Die pijp die ze me vorig jaar op mijn verjaardag gegeven hebben is een lor! Hij is alwéér uit. *(klopt hem boos uit in de asbak en begint daarbij vreselijk te kuchen)*

OMA: Je kon beter ophouden met roken, dan hoef je ook niet zo te hoesten.

OPA: Als ik ook al niet meer hoesten mag – uche uche – dan kan ik me wel tegelijk laten begraven. Ik verveel me dood hier, in dit bejaardentehuis.

OMA: Dat is je eigen schuld. Je kunt toch boodschappen voor me doen en puzzelen en zo.

OPA: *(minachtend)* Puzzelen...! Daar ben ik niet voor in de wieg gelegd. En voor boodschappen doen ook niet. Ik weet nooit wat te vinden in die supermarkten. Voor een onsie vlees moet je hier zijn en voor een stukkie kaas weer kilometers verder. En dan moet je weer helemaal terug voor een potje jam. Zoek dat maar es uit... Had ik Joris maar mee mogen brengen. Dan kon ik hem uitlaten, zes keer per dag. Dan had ik wat te doen. Dan had ik tenminste beweging. En een beetje aanspraak. Maar nee... honden maggen niet in een bejaardenhuis. Ze mochten eens een poepje doen in de gang. En onze kat Minetje mocht ook niet mee. En wat kunnen ze nou in hemelsnaam tegen konijnen hebben? Die hou je toch achter het huis, in de tuin. Hebben de andere mensen tenminste ook wat levends om zich heen. Maar nee, zelfs mijn konijnen mochten niet mee. Niks mag hier. Niks. Zelfs ons kanariepietje moesten we achterlaten.

OMA: We hebben elkaar toch.

OPA: Zing jij als een kanariepietje, 's morgens als we wakker worden? Spin jij zoals onze kat Minet? En jij blaft ook niet en jij vreet ook geen rauwe worteltjes uit mijn hand.

OMA: Ach kom...

OPA: Ik kan nou eenmaal niet tegen die stilte. *(er wordt gebeld)*

OPA: O visite. Visite omdat ik vandaag jarig ben. Ze hebben me toch nog niet vergeten.

OMA: *(was al naar de deur gegaan, na eerst zorgvuldig haar Story en vergrootglas op tafel te hebben gelegd en opent nu de deur. De directrice staat er zo groot als ze is. Ze komt meteen – vrij – binnenlopen)*

DIREC.: Dag mevrouw Jansen. Dag meneer Jansen! Ik ben de waarnemend directrice. Ik kom eens kijken hoe u het maakt in ons bejaardenhuis. U bent hier nu al een week en ik ben speciaal voor u even uit mijn zeer drukke werkzaamheden gebroken...

OMA *(schuift een stoel aan)* Wilt u niet even gaan zitten?

DIREC.: *(wuijft voorstel weg)* O lala neenee zeg. Dáárvóór heb ik geen tijd. Ik wilde u alleen even op de hoogte komen stellen van onze regels.

OPA: *(met een vies gezicht)* Regels???... Zijn we hier dan niet vrij om te gaan en staan waar we willen?

DIREC.: Maar nátuurlijk, opa Jansen! Nátuurlijk! Dat wil ik u juist komen vertellen. Ik wil dat de mensen zich hier allemaal vrij voelen. Eén grote gezellige familie, begrijpt u. Maar daarvoor is het natuurlijk nodig dat we allemaal mee werken! Gezellig bij elkaar aanlopen af en toe... een praatje maken, een kopje koffie drinken... en vóóral geen deuren op slot! Geen kasten afgesloten!

OPA: Geen kasten afgesloten???...

DIREC.: Opa Jansen, er is in ons bejaardenhuis niemand die snuffelen wil.

OPA: *(opstandig)* En toch sluit ik mijn kast af, als ik dat wil. En ik ben ook uw opa niet.

DIREC.: Goed goed goed, mijnheer Jansen dan. En toch raad ik u aan uw kast open te laten voor het geval er wat gebeurt. Dat kan toch nietwaar? En heus, mijnheer Jansen: er snuffelt hier niemand. Er wonen hier alleen beschaafde mensen.

OPA: Dan zijn konijnen zeker niet beschaafd, dat ze hier niet mogen wonen.

DIREC.: Ik had het over mensen, mijnheer Jansen, en niet over dieren.

OPA: Nou, ik vind het maar niks. En mijn kast gaat op slot.

OMA: *(goeiig)* U moet maar denken: hij mist hier zoveel. Joris, onze hond en Minetje, onze poes. We hadden ze allebei al meer dan twaalf jaar. 't Heeft ons heel wat tranen gekost om ze weg te doen.

OPA: En vergeet Roodkopje niet, ons kanariepietje, dat ons elke morgen wakker zong.

OMA: Ja, Roodkopje, ons kanariepietje. Het beestje zong toch zo prachtig.

DIREC.: De regel staat nu eenmaal geen gedierte toe. Stel je voor dat iedereen...

OPA: (*boos invallend*) En wat dan nog?! Ik verveel me dood.

DIREC.: Maar waarom gaat u dan niet eens gezellig biljarten? Bent u al eens beneden in onze grote zaal geweest?

OPA: (*stuurs*) Geen trek.

DIREC.: Dat moet u niet zéggen! Het is allemaal nog een beetje vreemd voor u, maar het went vast wel. Vast. Ik moet nu gaan, maar ik kom gauw weer eens terug om te horen hoe u het maakt. Dag mevrouwetje. Dag opa – o nee – mijnheer Jansen. (*snel af*)

OPA: Wat een prent! Die moesten ze achter het behang plakken.

OMA: Vader toch!

OPA: 't Is toch zeker zo. (*imiteert de stem van de directrice*) De regel staat nu eenmaal geen gedierte toe. Joris en Minetje en mijn konijnen en ons kanariepietje zijn geen gedierte! Maar dieren! Dat is heel iets anders dan gedierte! Eerst dacht ik nog dat ze me kwam feliciteren; maar zelfs dat was er niet bij.

OMA: Ze weet toch niet dat je vandaag jarig bent.

OPA: Dat hoort ze te weten! En ze ziet die bloemen toch. Als je oud wordt, word je behandeld als een kind.

OMA: (*heeft haar Story weer ter hand genomen*) Ga liever wat lezen, net als ik, in plaats van dat je alsmaar zit te mopperen.

OPA: (*met een vies gezicht*) Story zeker! Een vrouwenblad.

OMA: Weet je wat ik net las?

OPA: Dat Juliaan er een kindje bij heeft gekregen!

OMA: (*de tranen lopen over haar wang van het lachen*): Och malle, jij! Hoe kan dat nou? Nee, dat koningin Fabiola... weet je wie dat is?

OPA: Nee en het interesseert me ook niet.

OMA: De koningin van België, hier vlak naast. En weet je wat die zondags doet?!

OPA: 't Zal mij een zorg wezen. Misschien wel haar hond uitlaten.

OMA: Elke zondag speelt ze een uurtje met haar buurkindertjes. Vind je dat niet éinig van zo'n voornaam mens?

OPA: Wat buurkindertjes? Hoe buurkindertjes? Ze heeft zo (*héél wijd gebaar*) een kasteel en nog minstens duizend hectare tuin erbij. Wil jij dan van burens spreken?

OMA: Ze kunnen er toch tegenover wonen.

OPA: Och mens, je moest wijzer wezen. Al die rommel die in die blaadjes staat is uit de duim gezogen.

OMA: Maar ik lees het graag. Jullie mannen kunnen alleen maar praten

over politiek.

OPA: *(glunderend)* En sport!

OMA: En sport ja. Die man van hiernaast kwam daarnet nog vragen of wij de krant met het verslag van Ajax-Feyenoord nog bewaard hadden...

OPA: *(springt blij op)* Die man van hiernaast?! Waarom heb je dat niet eerder gezegd?! Natuurlijk heb ik die bewaard. *(pakt de krant ergens vandaan)* Ik ga hem gelijk even brengen. *(wil afgaan)*

OMA: Hij ging beneden in de zaal biljarten, zei ie.

OPA: Ik vind hem wel. *(sjoefelt snel af)*

OMA: *(zet opa's stoel recht, de fruitschaal, bloemen en asbak wat "netter", zeggende)* Ziezo, die is even opgeruimd. Nu kan ik tenminste even rustig lezen. *(en gaat in haar "Story" zitten lezen met haar vergrootglas)* *(Maar al vlug wordt er gebeld. Oma legt haastig, maar toch zorgvuldig "Story" en vergrootglas op tafel en schuifelt naar de deur om open te doen. ELS staat er)*

ELS: Hallo moeder!

OMA: Els! Jij?! Maar jullie zouden toch pas vanavond komen. Pa is net even naar beneden.

ELS: *(verder de kamer inkomend)* Stiekem beneden laten, moedertje. Dat is juist wat ik hebben moet. Alvast gefeliciteerd met pa. *(geeft haar een hartelijke kus)* En nog vele jaartjes samen met hem, hè moedertje. Luister. Ik wou een cadeautje kopen voor vader. Maar ik wist niet wat.

OMA: Die pijp die jullie vorig jaar aan vader gegeven hebben...

ELS: Die deugt niet, dat weet ik. Maar hebben we al ooit eens iets gegeven, dat wél deugde? Waar pa echt blij mee was?

OMA: Vader is moeilijk op dat gebied.

ELS: Maar nu heb ik toch een grandioos idee, moedertje! Luister! Ik kwam net mijn oude vriendin Jo Brandaris tegen. Herinnert u zich Jo Brandaris nog?

OMA: Die rare? Met dat vuurrooie haar?

ELS: Precies. Die is schilderes geworden.

OMA: Net iets voor haar. "Gewoon" kon ze niet doen. Ik heb nooit begrepen dat jij met haar vriendin kon zijn.

ELS: Het was evengoed een leuke meid. Nou ja, ze was excentriek.

OMA: Zeg maar gerust: gek.

ELS: Welnee. Ze was anders dan anderen. Maar "gek" was ze beslist niet. Ze is een groot artiest.

OMA: Nou voor mij was ze alleen maar een grote hollewaai, met alleen

maar gekke kleren aan, die allemaal met sluitspelden aan elkaar hingen.

ELS: Geloof mij nu maar moedertje: Jo Brandaris is een groot artiest. En nu vertelde ik haar dat ik niet wist wat ik voor vader moest kopen. En nu zei ze... Luister je?

OMA: Natuurlijk luister ik.

ELS: "Meid", zei ze, "laat ik dan effe een mooi schilderij van je moeder maken. Daar is elke man verguld mee." Vin je het geen fantastisch idee?

OMA: (*ze is er zenuwachtig van*) Hè...? Ik geschilderd worden door die rare Jo Brandaris?... Nee, dat vind ik helemaal geen fantastisch idee. En dat weet je best. Je weet dat ik nooit goed op een foto sta.

ELS: Maar dit is geen foto, maar een schilderij.

OMA: Dat is hetzelfde. Ik wil niet op een foto en niet op een schilderij. En zeker niet op een schilderij van Jo Brandaris.

ELS: Hè toe, mam...

OMA: Ik vind het griezelig. Nee, ik doe het niet. Ik heb er een hekel aan.

ELS: Het is voor vader.

OMA: Dat kan nou wel waar wezen...

ELS: Vader zal er blij mee zijn. Heus, echt, hij zal er verguld mee zijn. Zo'n cadeau heeft hij nog nooit gehad. En Jo Brandaris is een snelschilderes. Het is zo gebeurd. Een half uurtje rechtop zitten en dan is het gebeurd.

OMA: Hè jakkes... dat je nou met zoiets aan moet komen.

ELS: U zult zien hoe het meevalt. (*pakt brief van de fruitschaal*) Wat is dit voor brief?

OMA: Afblijven. Dat is een brief van de notaris. Daar mag je nooit aankomen. Dat weet je. Dat is geheim.

ELS: Dan moet Pa hem nodig hier laten slingeren. Maar we doen het, hè, dat schilderij? Straks komt Jo Brandaris – en dan hoop ik dat vader nog een hele tijd beneden blijft, want die zal het daar best naar zijn zin hebben tussen al die bejaarde heertjes – kan ie vertellen over zijn Joris en over zijn konijnen – en dan geven we vanavond met z'n allen dat schilderij. En dan zult u eens zien: hoe hij in zijn nopjes is. Maar nu ga ik weer gauw, mam, anders ben ik vanavond niet op tijd terug.

OMA: (*nog niet erg enthousiast*) Komen ze allemaal?

ELS: Allemaal! Jeroen, Annètje, Saskia en Willem. En mijn man vanzelf.

OMA: Er is nog helemaal niemand geweest vandaag. En dat vind ik wel erg voor vader. Als we nog in ons huisje gewoond hadden, zou er de hele dag aanloop geweest zijn. Van burens en de mensen van zijn werk en zijn kaartvrienden... Maar nu... zie je niemand. Hij had ook niks geen goeie bui.

ELS: Dat zal vanavond wel veranderen. Als hij eerst ons prachtige cadeau maar eens ziet. Doe je best hoor mams! Het is voor vader! Ik heb Jo gezegd, dat je waarschijnlijk wel wat tegenstribbelen zou, maar dat ze je maar flink aan moet pakken. En dat is Jo wel toevertrouwd. Nou, dag mams, tot vanavond hoor! *(Els af)*

OMA: *(staat zenuwachtig, frommelt aan haar schort, zegt dan) Hè jakkes nou... (staat nog even, ziet dan de brief en legt deze ONDER de fruitschaal. Dat bevat haar ook niet en ze legt de brief weer bovenop de fruitschaal. Doet dan haar schort af, legt hem op de stoel, vouwt de "Story" dicht en legt hem ergens netjes neer, ziet dan het vergrootglas en legt dat bovenop het blad, ziet dan haar schort en gaat die ook ergens netjes neerleggen of hangen, verschuift de bloemen nog een keer, zet de stoelen onder de tafel. Zucht diep. Dan wordt er geklopt. Ze schrikt, kijkt schichtig of alles wel netjes is en gaat dan naar de deur. Daar staat Janny, de bejaardenhulp, een lief pittig meisje)*

JANNY: Dáág mevrouw Jansen. U schrok toch niet van mijn klopje, wel? Ik dacht: ik zal maar niet bellen, want misschien slaapt mevrouw Jansen wel. Ik zag uw man beneden aan het biljarten, ziet u.

OMA: Ik slaap nooit 's middags. Maar kom toch verder. Was mijn man echt aan het biljarten beneden?

JANNY: Ja hoor, helemaal echt. En hij had er plezier in ook.

OMA: Wat ben ik daar blij om. Heeft hij tenminste nog iets op zijn verjaardag.

JANNY: Nou, reken maar! En hij komt voorlopig niet boven ook. Die bent u de hele middag kwijt. En toen ik hem feliciteerde, wist iedereen meteen dat ie vandaag jarig was. Dus iedereen hem feliciteren en hij maar glunderen. En nu kom ik ú even feliciteren. Van harte hoor mevrouw Jansen. En dat u elkaar nog lang moogt behouden.

OMA: Dank je wel, Janny. Je lust zeker wel een glaasje prik hè?

JANNY: Mag ik het afslaan mevrouw Jansen. Ik heb maar weinig tijd. Ik heb mijn vrije middag vandaag. Ik ga er zo meteen weer vandoor.

OMA: Gelijk heb je hoor kind. Je moet je vrije tijd goed besteden. Staat je vrindje op je te wachten?

JANNY: Hahahaha! Ik heb nog helemaal geen vrindje.

OMA: Zo'n knappe meid als jij.

JANNY: Nou ja, ik heb wel een vrindje, maar dat is nog geheim. Alleen u weet het nou. Niet verder vertellen hoor.

OMA: Ik zeg niks. Ik ben veels te blij dat we samen een geheimpje hebben. Maar dan moet je me wel op de hoogte blijven houden.

JANNY: Dat doe ik vast en zeker. Afgesproken. Krijgt u vanavond nog veel visite? Uw dochter Els komt zeker met heel haar kroost?

OMA: *(bedremmeld)* Jijja.

JANNY: Wat zegt u dat bedremmeld. Dat vindt u toch fijn zeker, dat ze allemaal komen ter ere van hun opa.

OMA: *(bedrukt, zenuwachtig)* Dat wel ja... maar... kijk, Els is net hier geweest... en die heeft me verklapt wat ze mijn man vanavond willen geven.

JANNY: En is dat zoiets ergs, dat u daar helemaal van ondersteboven moet zijn?!

OMA: Kind, het is nog veel erger. Ze willen hem een schilderij van mij geven.

JANNY: Maar dat is toch fantastisch! Een schilderij van u! Daar moet u toch blij om zijn! En wanneer wordt dat schilderij gemaakt?

OMA: Vanmiddag. Door Jo Brandaris. En dat is een hele gekke vrouw.

JANNY: Ja, schilders en schilderessen zijn allemaal een beetje vreemde typen, maar daarom kunnen ze nog wel mooi schilderen.

OMA: Ik wil helemaal niet geschilderd worden! Ik kom overal even raar op te staan. Op foto's ook. En en... mijn haar zit zo lelijk. Ik heb er helemaal niet op gerekend. Ik zie er uit... *(ze is nu echt verdrietig)*

JANNY: Toe kom, mevrouw Jansen... het is voor uw man... Weet je wat we doen? Ik heb toch nog wel even de tijd. Ik breng u fijn naar de kapper. En dan laat u uw haar doen en dan zult u eens zien hoe mooi u erop komt te staan en hoe blij uw man ermee zal zijn. En bij de kapper komt u meteen een beetje tot rust. U moet er toch blij op komen te staan. Stel u voor dat u met een zuur gezicht aan de muur komt te hangen. Dat is geen gezicht! Doe uw jas nu maar aan; dan gaan we.

OMA: Zou ik het doen?

JANNY: Natuurlijk doen we het. Wacht, ik pak uw mantel. *(doet het)*
Steekt u maar in. *(helpt haar in haar mantel)*

OMA: Mijn hoed nog.

JANNY: Natuurlijk, uw hoed nog. *(pakt haar hoed)* Alstublieft.

OMA: Ik loop nog op mijn pantoffels.

JANNY: Nou, dan trekken we toch gauw effe uw schoenen aan. *(pakt*

de schoenen en helpt haar deze aantrekken)

OMA: Ik ben blij dat je gekomen bent. Ik wist me geen hemelse raad.

JANNY: Zo zie je maar weer: twee weten meer dan één. Ziezo klaar.

Kom dan gaan we. Geef me maar een arm. Dat is gezellig.

(Samen af. Het toneel blijft héél even leeg. Dan wordt er hard op de deur geklopt en na enkele seconden nóg een keer. Dan steekt de directrice haar hoofd om de deur, ziet dat er niemand is en komt resoluut de kamer in)

DIREC.: Zo. Niemand thuis. Dat treft. Kan ik rustig even inspecteren. Ik moet toch weten wat voor mensen ik in mijn huis herberg. En dat ouwe baasje lijkt me nogal een koppig kereltje. Daar kunnen we nog heel wat last mee krijgen. *(heeft intussen haar ogen al goed de kost gegeven)* Veel soeps is het meubilair niet. *(pakt "Story")* Mmmm, ze lezen "Story". Dat gaat. Lees ik zelf ook. *(voelt in de zak van de schort)* Een zakdoek. Bah. Vieze mensen. *(ruikt aan de bloemen)* Mmm, ze hebben toch nog wél geld om bloemen te kopen. *(pakt de brief uit de fruitschaal en draait hem om en om)* Zo! Een brief van de notaris! Dat koppige ouwe baasje ontvangt brieven van een notaris! Nou nou!... *(staat ermee in de hand. Dan plotseling)* Ik móét weten wat daarin staat. Daar heb ik recht op als directrice. Nou ja, ik ben dan wel waarnemend directrice, maar toch heb ik er recht op! Zolang de directrice met vakantie is, ben IK directrice. *(en ze maakt zenuwachtig de brief open, op een dergelijke manier dat hij weer makkelijk dicht geplakt kan worden – dus . . . laat de brief hooguit met één puntje vast geplakt zijn. Ze gooit de envelop op tafel en wil juist beginnen te lezen, als JO BRANDARIS de kamer binnenstapt)*

BRAND.: Daar ben ik dan, mevrouw Jansen! *(Brandaris heeft allerlei schildersspullen bij zich, o.a. een schildersezal en een schilderskistje, waarin palet, kwasten, verf enzovoorts)*

DIREC.: Mens, je laat me schrikken! Wie bent u? En hoe durft u hier zomaar binnen te stappen.

BRAND.: U had de deur al op een kier voor me open laten staan, mevrouw Jansen.

DIREC.: Ik ben mevrouw Jansen niet!

BRAND.: Maak dat de kat wijs. *(ze zet onderhand de ezel al uit en kistje op tafel)* U wilt niet geschilderd worden. Uw dochter had me al gewaarschuwd. "Ze wil vast niet, maar je zet door hoor Jo!" Maakt u zich maar niet zenuwachtig. Het is in een mum van tijd gebeurd. *(zet intussen nog meer klaar)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto